

Tilkinin Gizli Kapısı

Çınar BİBER

Tilkinin Gizli Kapısı

Çınar BİBER

Büyük ormanın kalbinde, eğretili otlarının boy attığı ve mantarların minik şapkalar takındığı yerde, Finn adında bir tilki yaşardı. Pas rengi turuncu tüyleri, ağaçların arasından süzülen güneş ışığında parlıyor, krem rengi göğsü ve kuyruğunun ucu bulut parçaları gibi görünüyordu. Finn, göğsünde pirinç tokalı, küçük kahverengi deri bir çanta taşıyordu. Kehribar rengi gözleri, çevresindeki dünyaya dair bitmek bilmeyen sorularla ışıldıyordu.

Her sabah Finn, kıvrıla kıvrıla uzanan patikalarda koşturur, yosunlu kütükleri koklar ve düşmüş yaprakların altına bakardı. Bir sonraki virajın ardında ne olduğunu merak etmeye bayılırdı. Kıvrık sol kulağı her sese kıpırdar, gür kuyruğu heyecanla sallanırdı. "Bugün ne saklı acaba?" diye sorardı fısıldayan ağaçlara, ama ağaçlar yalnızca yapraklarını hışırdatır ve esintide gülümserlerdi.

Parlak bir öğleden sonra Finn, çok yaşlı bir meşe ağacının gövdesinde tuhaf bir şey fark etti. Çantasından büyük olmayan küçük ahşap bir kapı, iki kalın kökün arasına gizlenmişti. Yaprak şeklinde küçük bir piriç kulpu vardı. Finn'in kalbi sevinçle takla attı. "Gizli bir kapı!" diye fısıldadı. "Acaba nereye açılıyor."

Finn küçük kapıyı burnuyla itti. Kapı gıcırdayarak açıldı ve dışarıya serin, toprak kokulu bir hava yayıldı. Kapının ardında, köklerin altındaki karanlığa doğru kıvrılan dar bir patika vardı. Finn'in kehribar rengi gözleri kocaman açıldı. Uzaklarda dans eden minik ışık zerrelere görebiliyordu. "Orada ne olduğunu öğrenmeliyim," dedi ve cesaretle içeri adım attı.

Patika, duvarlardaki parlayan mantarlarla aydınlanarak usulca aşağı doğru iniyordu. Finn'in siyah patileri sıkışmış toprağın üzerinde yumuşakça ilerledi. Kısa süre sonra tünel, ağaç köklerinden yüksek bir tavanı olan geniş, tozlu bir odaya açıldı. Örümcek ağları gümüş perdeler gibi sarkıyordu ve büyük yuvarlak bir pencereden içeri bir güneş ışığı huzmesi doluyordu. Finn soluğunu tuttu. "Burası gizli bir yer!"

Odanın ortasında, tavadaki bir delikten yukarıya doğru uzanan uzun ahşap bir teleskop duruyordu. Tozla kaplıydı ve pirinç bir göz merceği vardı. Finn böyle bir şeyi hiç görmemişti. Bir tabureye tırmandı ve içinden baktı, ama hiçbir şey göremeyecek kadar karanlıktı. "Yardıma ihtiyacım var," dedi. "Arkadaşlarımı çağırayım!"

Finn tünelden geri koşup küçük kapıdan dışarı fırladı. Önce arkadaşı kirpi Bramble'ı buldu; bir çalının altında kırmızı bir atkı örüyordu. "Bramble! Ne bulduğuma inanamayacaksınız!" diye soluk soluğa konuştu Finn. Bramble'ın minik siyah burnu kıpırdadı. "Gizli bir kapı mı? Aman Tanrım, güvenli mi?" Ama yuvarlak siyah gözleri çoktan merakla dolmuştu. "Peki, sanırım bir bakabiliriz."

Sonra ayırda zıplayan tavşan Tansy'yi buldular. Uzun kulakları haberi duyunca dikildi. "Gizli bir patika mı? Bırakın göreyim!" diye bağırdı, mavi yeleęi öne doğru koşarken zıplıyordu. Finn öncülük etti ve Tansy tüneli izlerken beyaz kuyruęu sallanıyordu. "Bu harika!" diye ciyaktadı, pembe burnu heyecanla kıpır kıpırdı.

Sonunda, yüksek bir kayın ağacında tünemiş olan baykuş Pip'i ziyaret ettiler. Pip'in altın rengi gözleri bilgece kırıştı. "Ağaçta bir kapı, diyorsun? Ve teleskoplu bir oda? Sanırım burayı biliyorum." Pip geniş kanatlarını açıp aşağı süzüldü. "Yolu göster Finn. Ben ve pirinç merceğim bir maceraya hazırız."

Tozlu odaya döndüklerinde dört arkadaş çevreye bakındı. Bramble örümcek ağlarına hapsirdi ve Tansy tozlu bir rafa zıpladı. Pip'in benekli göğsü bilgiyle kabardı. "Burası eski bir gözlemevi," dedi Pip. "Uzun zaman önce hayvanlar buraya yıldızları incelemeye gelirdi. Teleskop hâlâ gökyüzünü gösteriyor!" Finn'in gözleri parladı. "Hadi burayı temizleyelim ve bu gece kullanalım!"

Bramble kırmızı atkısını çözüp teleskobun pirinç borusunun tozunu aldı. Tansy yeleğinin cebinde yumuşak bir bez buldu ve göz merceğini parlayana kadar sildi. Finn büyük ahşap kolu dikkatlice çevirdi ve teleskop yuvarlak pencereye doğru düzgünce döndü. Pip başını salladı. "Mükemmel. Şimdi yıldızların çıkmasını beklemeliyiz."

O gece arkadaşlar gözlemevinde toplandılar. Yuvarlak pencere, pırıl pırıl parlayan yıldızlarla dolu bir gökyüzü gösteriyordu. Pip takımıldızları anlattı: Büyük Ayı, Kuğu ve küçük Tilki. İlk sıra teleskoba bakmaya Finn'e geldi. "Yukarıda koca bir yeni dünya görebiliyorum!" diye fısıldadı. Tek tek hepsi baktı ve tozlu oda mutlu bir hayranlıkla doldu.

Gece ilerledikçe Bramble esnedi ve Tansy yumuşak bir mindere kıvrılıp yattı. Pip'in altın rengi gözleri hâlâ parlaktı. "Bizi buraya merak getirdi," dedi Pip usulca. "Ve şimdi paylaşacak gizli bir yerimiz var." Finn gülümsedi, kıvrık kulağı kıpırdadı. "Kapıyı sır olarak saklayacağız ve sık sık geleceğiz. Yıldızlar bizi bekliyor."

Ertesi sabah, akşam karanlığında yeniden buluşmaya söz verdiler. Finn arkadaşlarını küçük kapıdan dışarı, güneşli ormana geri götürdü. "Yarın aynı saatte mi?" diye sordu Tansy sevinçle zıplayarak. "Aynı saatte," diye onayladı Finn. Bramble atkısını daha sıkı sardı ve gülümsedi. "Geldiğim için memnunum," dedi. "Biraz tozlu olsa da."

Orman hayvanları arasında harika gizli gözlemevi hakkında haberler yayıldı. Finn, kapıyı bulan tilki olarak tanındı, ama o her zaman, "Ben sadece merakımın peşinden gittim," derdi. Arkadaşlar sırayla temizlik yapıp keşfe çıktılar ve eski gözlemevi, yıldızları merak eden her hayvan için bir buluşma yeri oldu.

Böylece, yaşlı meşe ağacındaki gizli kapı çoğu kişiye görünmez kaldı, ama meraklı olanlara hep açıldı. Finn, soru sormanın ve cesur bir ilk adım atmanın insanı harika yerlere götürebileceğini öğrendi. Arkadaşları yanındayken gökyüzündeki her yıldız biraz daha yakın hissettirdi. Finn biliyordu ki merak, en iyi anahtardı.